

Fopspeeninspraak

Enkele jaren geleden was het waanzinnig modieus om de gewone man mee te laten praten over lastige besluiten. Klankbordgroepen, klantenpanels en adviesorganen, ze schoten als paddenstoelen uit de grond.

Voor je het wist, zat je als buurtbewoner met een mening over een grote kippenschuur bij de burens avond aan avond mee te praten over de noodzaak van een chemische luchtwater, de landschappelijke inpassing met oog voor de menselijke maat of de aan- en afvoer van stinkende kippenmest.

Ook het ministerie van Verkeer kreeg de smaak te pakken. Op de doortrekking van de A15 werd Inspraak Nieuwe Stijl toegepast. De mensen mochten nu van meet af aan echt meepraten. En er zou geluisterd worden. De zaaltjes stroomden vol. Actiegroepen, buurtbewoners en milieubeschermers bedolven de ambtenaren onder een stortvloed van ideeën, voorstellen en vindingrijke tracés.

Daarna trad een oud ambtelijk mechanisme in werking. De ambtenaren namen vol belangstelling kennis van de voorstellen, knikten soms goedkeurend en borgen de plannen en suggesties opgewekt in het archief op. Een interessant proces, dat was het geweest. Daarna gingen ze verder met het uitwerken van hun eigen voorstellen. Die vonden ze - in alle bescheidenheid - toch beter. Of goedkoper.

Van Inspraak Nieuwe Stijl vernamen we niets meer. De bijbehorende website is opgeheven. Gelukkig maar. Met Inspraak Nieuwe Stijl werd de inwoners de illusie gegeven dat inspraak gelijk staat aan in-

vloed. Niets is natuurlijk minder waar. De beslissingen worden in Nederland in besloten kring genomen. Het echte idee achter Inspraak Nieuwe Stijl was: we maken de omwonenden medeplichtig om later verzet krachteloos te maken.

Nu minister Melanie Schultz van Haegen aan het roer staat van het ministerie van Infrastructuur, hoeft niemand bang te zijn dat de tijden van de fopspeeninspraak terugkeren.

Schultz wil zoveel mogelijk wegen aanleggen voor zo min mogelijk geld. Heeft iemand daar een probleem mee, dan is dat jammer. Net zoals de politie onze beste vriend niet is, is een minister van Asfalt geen kameraad van de natuur. Of er bij die gevreesde brug over het Pannerdensch Kanaal nu mensen wonen, moeraswespenorchissen groeien of bevers knagen, ze moeten accepteren dat hoog boven hen de auto's en de vrachtwagens zullen razen.

Sympathiek is het niet. Verstandig vermoedelijk evenmin. Een regering die een hoge brug wil bouwen dwars door een natuurgebied waar eerder een spoorlijn met tunnel kwam, kon bij de rechter wel eens van een koude kermis thuiskomen.

Toch kan Melanie Schultz niet genoeg geprezen worden. Zij maakt de verhouding tussen overheid en inwoners weer glashelder. Voorbij is de tijd van de valse verwachtingen. En het laatste woord is als altijd aan de rechter.

Reageren?

Mail naar: r.berends@gelderlander.nl